

(Kort bemærkning).

Johs. Christiansen: Jeg er naturligvis fuldkommen på det rene med, hvad der stod i overenskomsten, også i punkt 3, og at det er derfra ministeren har sit udtryk „kan“, men det må da være ganske indlysende, at når ministeren til forklaring af dette punkt 3 bruger den vending, som jeg citerede af ministerens fremsættelsestale, holdt den 23. april 1949, må den udtrykke, hvad der var regeringens opfattelse: da styrkerne kunne reduceres til 1000 mand, agtede regeringen at reducere styrkerne til 1000 mand, og derfor brugte ministeren det udtryk, han brugte. Jeg tillader mig endnu en gang at citere:

„Ved afløsningen i oktober 1949 reduceres styrken yderligere til ca. 1000 mand.“

Det må have været regeringens hensigt at benytte sig af den adgang i overenskomstens punkt 3, som ministeren har citeret, og som jeg naturligvis var fuldt bekendt med. Jeg gentager mit spørgsmål: Hvorfor har man ikke benyttet sig af denne adgang til at reducere styrkerne til 1000 mand?

Jeg forstår, at jeg ikke kommer stort videre med den højttærede minister i spørgsmålet om, hvorvidt han finder den nuværende enkadring forsvarlig eller ikke forsvarlig. Det kan jeg i og for sig forstå; hvad jeg ikke rigtigt forstår, er, at der ikke høres et ord fra de ærede øvrige ordførere, ordførerne for socialdemokratiet, for venstre, konservative, om, hvorvidt man i disse partier finder det forsvarligt at indkalde så mange mand og holde dem inde i så lang tid uden at have den fornødne enkadring i orden, og om man derudfra ikke vil mene, at de tjenestemænd, der gør tjeneste i Tyskland, ville gøre mere nytte ved at fylde hullerne herhjemme end ved at forblive i Tyskland.

(Kort bemærkning).

Alfred Jensen: Jeg skal ikke forny mit spørgsmål til ministeren ved denne lejlighed; det kan vente til senere. Jeg ønsker blot til de bemærkninger, ministeren har fremsat, at føje, at jeg ikke har påstået, at livjægerne optrådte som formation indenfor hjemmeværnet. Jeg har sagt, at det fremgår af deres blad, at det store antal af deres medlemmer er indtrådt i hjemmeværnet. Man må få den opfattelse af disse skrivelser, at den, der skriver artiklerne, selv er medlem af hjemmeværnet. Så kan de ikke være ligegyldige; så må det være

problemer og spørgsmål, der hører hjemme under ministerens område.

Forsvarsministeren (Harald Petersen): Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen spørger nu igen, hvorfor man ikke har benyttet sig af adgangen til at reducere styrkerne syd for grænsen til 1 000 mand. Jeg gør det ærede medlem opmærksom på, at siden overenskomsten af 1949 og siden den daværende minister fremsatte sine bemærkninger ved overenskomstens fornyelse, er der sket noget i Vesteuropa. Der er sket noget, som fuldkommen har ændret det billede, man dengang havde for sig. Der er sket dette store og revolutionerende, at en række af de vesteuropæiske lande på baggrund af det, vi alle kender, har fundet sig foranlediget til at foretage opbygningen af en fælles forsvarsstyrke i Europa, hvorved også hele det problem, Danmark i dag står overfor, har ændret karakter, som jeg før sagde. Det er det, der er begrundelsen, og derfor behøver det ærede medlem hr. Johs. Christiansen ikke at stille flere spørgsmål i så henseende.

Når det ærede medlem mener, at det danske kommando kunne gøre mere nytte — altså ud fra et forsvarsmæssigt synspunkt — ved, som det ærede medlem siger, at fylde hullerne herhjemme, så er det fuldkommen urigtigt, både ud fra en saglig og en militær betragtning. Jeg tror, vi må fastholde det standpunkt, som et stort flertal for godt og vel et år siden indtog ved den udtalelse, som jeg citerede før: at de styrker, der i dag står syd for grænsen sammen med andre styrker dels fra Norge, dels fra England, i mindst lige så høj grad dækker et forsvar for Danmarks sydgrænse, som hvis de danske styrker var placeret nord for den danske grænse. Det tror jeg er et synspunkt, som vil vinde almindelig tilslutning hos dem, der tænker sagligt over disse spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Johs. Christiansen: Jeg føler mig ganske overbevist om, at de allierede magter, i dette tilfælde ikke mindst England, ville føle sig fuldt tilfredsstillet, hvis Danmark havde opfyldt de forpligtelser, Danmark har påtaget sig i henhold til overenskomsten af 12. april 1949.

Spørgsmålet om, hvor styrkerne fra Tyskland gør mest forsvarsmæssig nytte, er ikke et spørgsmål, som jeg har strejft i dag, og er ikke et spørgsmål, som jeg har ønsket at fremkalde nogen diskussion om, for det har ministeren og jeg diskuteret flere gange før.